

תת"ע 3619/09/20 - מדינת ישראל נגד משה גבריאלי בל-בן לולו

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 3619-09-20 מדינת ישראל נ' בל-בן לולו
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד שניידר

נגד

משה גבריאלי בל-בן לולו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 18.12.19, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני לא נגעתי ולא השתמשתי בטלפון, הטלפון היה על הכיסא. אני נהג ברכב משא. כשהשוטר עצר אותי נתתי ברקס והטלפון עף מהכיסא ואז עצר אותי השוטר ואמר לי שהשתמשתי בטלפון והכל מתועד ומצולם. יש לי בלוטוס של דיבורית".

ביום 6.12.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב אייל שוחט, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, לרבות שכתוב הנסיבות שסומן ת/1 וסרטון מצלמת הגוף של העד, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 18.12.19, בסמוך לשעה 09:32, נהג הנאשם ברכב בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 19.5, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג באופנוע משטרתי מימין לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בצבע כהה, בידו הימנית, מעל ברך ימין, אצבעותיו על גבי המסך וראשו מוטה כלפי מטה. העד הוסיף כי עמד על גבי האופנוע כדי לראות את העבירה בבירור. וזאת ממרחק של כמטר אחד בלבד.

עמוד 1

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב, הסביר לו את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: " **תפסתי את הטלפון שלא ייפול**". בהמשך, ציין העד כי לאחר שסיים לרשום את הדו"ח, אמר לו הנאשם כי לא החזיק את הטלפון וכי הוא נסע במשאית גבוהה והעד לא יכול היה לראות אותו, אם החזיק מספיק נמוך.

ב-ת/2, ניתן היה לראות את המתואר בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 7-9.

בחקירתו הנגדית, נשאל העד אם יש לו תיעוד של הנאשם מדבר בטלפון הנייד, כפי שטען בפני הנאשם לאחר שעצר אותו, לגרסת הנאשם והעד השיב כי הבחין בעבירה דרך חלון קדמי שקוף והעבירה היא בגין החזקה ולא דיבור.

הנאשם טען בפני העד כי זה נסע על אופנוע נמוך ואילו הוא, הנאשם נהג במשאית ולכן, העד לא יכול היה לראות מה קרה וכי טענתו בפני העד לגבי אחיזת הטלפון, הייתה רק לאחר שבלם את הרכב, משהעד הורה לו לעצור את הרכב. העד השיב כי הבחין תחילה בעבירה כאשר נסע מאחורי הנאשם ובהמשך, נסע לימינו, במרחק של מטר בלבד ואף נעמד על גבי האופנוע, כדי לוודא את מה שראה - הנאשם אוחז טלפון נייד ביד ימין ורק אז, סימן לנאשם לעצור בצד.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, הטלפון היה מונח על הכיסא לצדו וכאשר העד הורה לו לעצור, הוא בלם והטלפון "עף לרצפה" והוא ניסה לתפוס אותו שלא ייפול מהכיסא.

בחקירתו הנגדית, מסר הנאשם כי שתי ידיו היו על ההגה והוא לא הסיט מבטו מטה, כפי שטען העד. עוד מסר הנאשם, כי כאשר אמר לעד, כפי שתועד ב-ת/2: " **תפסתי אותו, הוא נפל ונתתי ברקס**", הוא התכוון שנתן ברקס וניסה שהטלפון לא ייפול לרצפה והוא אחז בו רק לאחר שבלם. הנאשם חזר וטען כי "כשנתתי את הברקס, אחזתי", גם בעמוד 6 לפרוטוקול, שורות 1-3.

הנאשם נשאל ואישר כי הטלפון לא היה מונח במתקן, אלא על גבי הכיסא לצדו וזאת כיוון שיש לו דיבורית בלוטות' ולכן, אינו זקוק למתקן.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם כי אף שהוא מודה שאחז את הטלפון בידו, עשה זאת כדי שלא ייפול ולא השתמש בו ולכן, לא עבר עבירה לשיטתו. הנאשם הודה כי נטל סיכון, כאשר הניח את הטלפון על הכיסא לצדו, שהטלפון ייפול בכל עת שהוא בולם את הרכב.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. עד התביעה הבחין בעבירה, תחילה, כאשר נסע מאחורי רכב הנאשם, בהמשך כאשר נסע לצדו, במרחק של מטר בלבד ורק לאחר שווידא, תוך הזדקפות על גבי האופנוע, כי אכן הבחין בעבירה, הורה לנאשם לעצור את הרכב. העד תיאר את מכשיר הטלפון הנייד, אופן האחיזה בו ואת מנח ראשו של הנאשם.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.

3. בנוסף לכך, די למעשה בגרסת הנאשם עצמה, כדי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם הודה כי הטלפון הנייד לא היה מונח במתקן, אלא על כיסא לצדו ואף הסכים, כי נטל סיכון בהנחת הטלפון הנייד באופן שבו, בכל עת שהוא בולם את הרכב, יש סיכוי שהטלפון יפול לרצפת הרכב וזאת בניגוד מפורש לאמור בתקנה 28 (ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, הקובעת, בין היתר "**...הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו**".

4. בהמשך, הודה הנאשם, כי אחז את הטלפון הנייד בידו ואין כל נפקות, אם אחז אותו כדי להשתמש בו, כפי שגורסת המאשימה, או שאחז בו כדי שלא יפול, כפי שגורס הנאשם.

5. **בעפ"ת 34806-04-10 פיירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: "**שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוי ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש**". **בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: "**די בכך כדי להרשיע המערער**". **בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: "**מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו**".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב טבת תשפ"א, 06 ינואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה בלבד.